

ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΜΑΣ
Ο ΕΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

NAVIS INSA NA

Είμαστε μια αυτόνομη πολιτική ομάδα, δραστηριοποιούμαστε στη μητρόπολη με κοινό τόπο την πράσινη αναρχία και συνάμα τον πολύμορφο αντιεξουσιαστικό/αντικρατικό αγώνα. Συμμετέχουμε από το μετερίζι της Αθήνας στην Ένωση Πράσινων Ελευθεριακών Πυρήνων. Συγκροτούμαστε με ορους πολιτικής αυτοτέλειας και παρεμβαίνουμε διάχυτα στο πεδίο των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Αγωνιζόμαστε για την στρατηγική δημιουργία ενός αντικυρίαρχου λόγου και συμπράττουμε με κάθε μέσο για την εξέγερση και την κοινωνική επανάσταση. Αγώνας διαρκείας για την αποχαράκωση των σωμάτων και των συνειδήσεων μας ...

navis.insanus.ppe@proton.me

1. Παντού ακούμε για την «ανάπτυξη» που θα έρθει. Διαρκώς μας μιλάνε για την ανάγκη να συναινέσουμε στο κόστος της «ανάπτυξης» που είναι τόσο αναγκαία για να ζήσουμε. Η «ανάπτυξη» θα «φέρει δουλειές για όλους», θα «στρώσει το έδαφος για τη γενική ευημερία», θα «μας εκτιμήσουν οι διεθνείς επενδυτές», θα «δοξάσει την πατρίδα». Η επωδός μόνιμα η ίδια: να εργαστούμε για την «ανάπτυξη» χωρίς όρους· να ψηφίσουμε την «ανάπτυξη»· να κάνουμε θυσίες για την «ανάπτυξη» ανιδιοτελώς· να πολεμήσουμε για την «ανάπτυξη», κι ας σκοτωθούμε γι' αυτήν. Τι κι αν είμαστε δυστυχισμένοι στο παρόν! Η «ανάπτυξη» είναι μία υπόσχεση για το μέλλον της χώρας και του πολιτισμού μας! Είναι η σύγχρονη θρησκεία. Για αυτό πάνω απ' όλα οφείλουμε να επιθυμούμε σθεναρά άλλη τόση «ανάπτυξη»...

2. Η «ανάπτυξη» ιστορικά και χρονικά έχει ταυτιστεί με το ιδεολόγημα της προσοδοφόρας οικονομικής και τεχνικής δημιουργίας του ατόμου. Αυτό έχει επιτελεστεί σε αντικείμενα και πεδία που το κράτος βλέπει μια (μετα)πωλητική αξία ή τουλάχιστον δυνατότητα για αξία. Τι γίνεται όμως όταν σχηματοποιείται σε τρόπο σκέψης και δράσης; Γίνεται σαφές πως με τη βιομηχανοποίηση της κοινωνίας και συνάμα την προλεταριοποίηση των υποκειμένων η ανάδειξη του ατόμου περιστρέφεται γύρω από μία καινοτομία, κάποιο «επίτευγμα». Είναι αυτός ακριβώς ο πόλος έλξης και για τα υπόλοιπα άτομα που με σθένος караδοκούν να ανέλθουν ένα σκαλοπάτι στην πυραμίδα της κοινωνικής ιεραρχίας και της αναγνώρισης. Στην πραγματικότητα η υπέρβαση της ανιαρής καθημερινότητας, που μεταφράζεται σε πληκτική επαναληπτικότητα, διαρρηγνύεται από την τρανταχτή πρόοδο. Τα περισσότερα άτομα, όντας μετέωρα και ευμετάβλητα, βλέπουν την καταστροφή να μετατρέπεται σε θέαμα, και αυτό με τη σειρά του ως μία ευκαιρία για να απομυζήσουν πτυχές αυτού που κάποτε φάνταζε φυσική ζωή. Έχουμε, λοιπόν, να αναμετρηθούμε με μια κατάσταση αμιγούς εγρήγορσης, με αρχές και σταθμά, που ο καπιταλισμός προωθεί στο πλαίσιο της νεωτερικής εξελικτικότητας. Είναι αυτή ακριβώς η στιγμή που κάθε άτομο, αποκομμένο τόσο από την αισθητότητα όσο και από την αντιληπτικότητα της ύπαρξής του αντιλαμβάνεται το φυσικό περιβάλλον ως μια παροδική κατάσταση που χρήζει επιδιορθώσεων. Πλέον το δίλημμα δεν τίθεται με τον τρόπο «δέντρα από τη μία ή απουσία δέντρων από την άλλη». Αλλά τίθεται ως εξής: εμφανείς και φωταγωγημένοι χώροι από τη μία και χώροι περιθωρίου από την άλλη. Πρόκειται για μια πολιτική επιλογή δημόσιας τάξης που εδράζεται στο παραδοσιακό αίσθημα του μικροαστικού τρόπου ζωής για

περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνόμευση. Έτσι, ας πούμε, πίσω από κάθε συστηματική υποτίμηση των γειτονιών μας και πίσω από τις ρατσιστικές επιτροπές κατοίκων, ο «λαός» επιθυμεί διακαώς το ξερίζωμα των στοιχείων που αποτελούν σημείο αναφοράς στα δικά μας μάτια και γούστα. **Από τις καβάτζες, τα στιχάκια μας και τις καταδρομικές επιθέσεις στους μπάτσους μέχρι τις πλατείες που καταφέρνουμε να αναπνεύσουμε μακριά από την ασφυκτική επιτήρηση από κάθε λογής εξουσίες... Κάπου εκεί κρύβεται το νόημα για εμάς.**

3. Η «ανάπτυξη» για την οποία μας βομβαρδίζουν διαρκώς στον δημόσιο λόγο είναι με λίγα λόγια ένα παραμύθι που δεν έχει τέλος. Η σημασία της «ανάπτυξης» έχει κυρίαρχα οικονομικό έρεισμα. Σημαίνει τη συσσώρευση και επέκταση του κεφαλαίου. Η διάστασή της όμως είναι ευρύτερη! Αφορά συνολικά τον κοινωνικό και προσωπικό βίο μας στην καθημερινότητα. Η επέλαση της (οικονομικής) «ανάπτυξης» στον κοινωνικό χώρο μεταφράζεται στο χτίσιμο συγκεκριμένων ανθρώπινων ιδιοσυγκρασιών και συναισθηματικών κόσμων. Η αέναη (οικονομική) μεγέθυνση έχει ως αποτέλεσμα πρακτικά ο άνθρωπος να αποξενώνεται όλο και περισσότερο από τον άλλον άνθρωπο και από τη φύση. Χαρακτηριστικά του αποπροσωποποιημένου πλήθους που συναντάμε γύρω μας και μέσα μας, χαρακτηριστικά του μαζικού ανθρώπου, του κόσμου που μας αηδιάζει, πάνε χέρι χέρι με την ανάγκη του καπιταλισμού που να επεκταθεί σε όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης δραστηριότητας έτσι ώστε να εξασφαλίσει αποτελεσματικά την κυριαρχία του. Η γενικευμένη αποπολιτικοποίηση του κόσμου, η τάση του να αντιλαμβάνεται το παρόν έξω από την ιστορική του διάσταση, η συνήθης αδιαφορία για ό,τι ξεπερνά τη στενή ιδιωτική σφαίρα του καθενός και της καθεμιάς, ο φόβος απέναντι στο άγριο στοιχείο της φύσης, καθώς επίσης και συναισθήματα σαν κι αυτά της ματαιότητας, της κατάθλιψης και του κενού, περιγράφουν όλα τον σύγχρονο (ανεπτυγμένο) άνθρωπο στο αδυσώπητο κυνήγι του για αυτό που ποτέ δεν ολοκληρώνεται. Την ίδια στιγμή το φυσικό περιβάλλον λεηλατείται, η βιόσφαιρα καταστρέφεται ανεπανόρθωτα, οι άνθρωποι γίνονται όλο και πιο δυστυχισμένοι, οι κοινωνίες οδηγούνται στο χείλος της καταστροφής, ενώ οι μηχανές της «ανάπτυξης» και του πολέμου με τις κυρίαρχες στατιστικές τους απεικονίσεις δεν βγάζουν ποτέ κάποιο «ικανοποιητικό» αποτέλεσμα. Έτσι, δεν σταματάνε να δουλεύουν ποτέ...

4. «Ανάπτυξη» είναι αυτό που συνδέει την ελαστική απασχόληση της

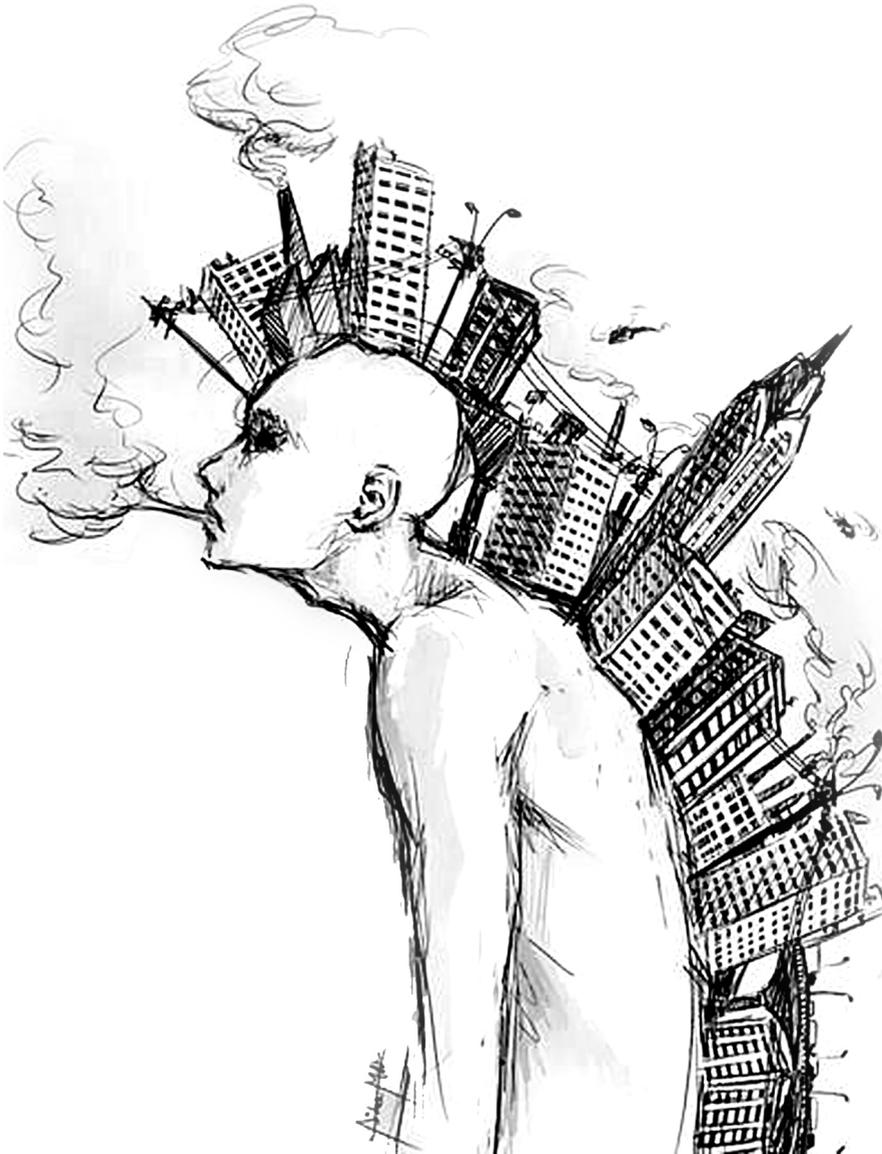
«σεζόν» εργασίας με τους αποκλεισμένους δημόσιους χώρους. Είναι αυτό που συνδέει τη δυσεύρετη στέγαση με τη διάρρηξη των κοινωνικών σχέσεων στη γειτονιά. Είναι αυτό που συνδέει την ακρίβεια στα βασικά αγαθά με τη ψυχρή και απρόσωπη διασκέδαση. Είναι αυτό που συνδέει την αστυνομοκρατία με τη μοναξιά. Είναι ο αποκλεισμός μας από τα νοσοκομεία σε συνθήκες πανδημίας και όχι μόνο. Είναι οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση. Είναι τα απανθρακωμένα δάση πάνω στα οποία φυτρώνουν βιομηχανικής κλίμακας ανεμογεννήτριες. Είναι η άμεση και έμμεση μείωση του μισθού. Είναι η πολεμική προετοιμασία, στο όνομα της οποίας κατασκευάζεται ο «εσωτερικός εχθρός». Είναι ό,τι συνδέει τα τιμολόγια της ΔΕΗ και την ακρίβεια στα καύσιμα με τον ελληνικό και κάθε εθνικισμό, τις ιδιωτικοποιήσεις λιμανιών με την έλλειψη πρασίνου στις μητροπόλεις. Είναι σε τελική ανάλυση η κρατική καταστολή, το αστυνομικό δόγμα της «μηδενικής ανοχής» και οι διώξεις αγωνιστών που συνοδεύουν τον εξευγενισμό των πόλεων. Είναι η καχυποψία των γειτόνων. «Ανάπτυξη» είναι αυτό που μετατρέπει τις γειτονιές μας σε θέρετρα για πλούσιους τουρίστες και εμάς τους κατοίκους σε σκλάβους στις εργασιακές γαλέρες τους. Η «ανάπτυξη» συμπορεύεται με τον πόλεμο! Όταν μας μιλάνε για «ανάπτυξη» στην πραγματικότητα μιλάνε για τα κέρδη τους. Κέρδη που πρέπει μάλιστα να επεκτείνουν γιατί δεν γίνεται διαφορετικά. Κέρδη που συνθλίβουν το βίωμα της κοινότητας χάριν της συσσώρευσης κεφαλαίου. Το αφήγημα λέει όταν αυτοί επενδύουν, εμείς θα έχουμε δουλειά. Δεν μας λένε όμως τι είδους δουλειά. Όταν αυτοί επενδύουν η οικονομία και τα έθνη θα ακμάζουν. **Τι σχέση μπορεί να έχει όμως η ευτυχία των ανθρώπων με τα νούμερα των τεχνοκρατών που είτε μένουν στάσιμα είτε καλπάζουν;** Σε τι μεταφράζεται το εθνικό γόητρο για τα εργατικά στρώματα του πληθυσμού; Τι σχέση έχει το ΑΕΠ με τον μισθό μιας φτωχής οικογένειας; «Ανάπτυξη»! Έτσι, μας λένε, προχωράει ο πολιτισμός. Ποιος είναι όμως αυτός ο πολιτισμός;

5. Μιλάμε για τον πολιτισμό της δυστυχίας! Εδώ που οι κοινωνίες απεμπολούν σταδιακά όλο και περισσότερες ελευθερίες. Εδώ που τα άτομα καταπιέζονται όλο και πιο ασφυκτικά, όλο και πιο εκλεπτυσμένα. Ο πολιτισμός της δυσφορίας αποτυπώνεται τη νύχτα πριν κοιμηθείς. Είναι η πίκρα μετά από μία μέρα γεμάτη με υποκατάστατες δραστηριότητες που καμία δεν σε εκπληρώνει. Είναι το συναίσθημα εκείνο που χάνεται μέσα στη μοναξιά του πλήθους. Είναι ό,τι σε κάνει ξένο ανάμεσα σε άλλους ξένους και που κανείς δεν γνωρίζει καμία. Είναι εκείνο που σου στερεί τη φύση χάριν μιας αστραφτερής βιτρίνας στην καρδιά της

πόλης. Η ανθρώπινη οδύνη του πολιτισμού αποτυπώνεται στο αίσθημα εκείνο που ποτέ δεν ολοκληρώνεται, σε εκείνη την ψυχική ανάγκη που πάντα θέλει περισσότερο και που ποτέ δεν σε ευχαριστεί, όπως τα νούμερα των αστών τεχνοκρατών. Το αίσθημα του κενού που βιώνουμε εξαντλημένες/οι στον καθημερινό αγώνα για επιβίωση είναι λογικό και επόμενο μέσα στο φαντασιακό της σύγχρονης θρησκείας, της «ανάπτυξης», που δεν κορυφώνει πουθενά. Ας μην εντυπωσιαζόμαστε, λοιπόν, για την ολοένα εντεινόμενη αποξένωση ανάμεσά μας, για την καχυποψία που βλέπουμε στα μάτια του γείτονα, τον φόβο στα μάτια του περαστικού και τα δικά μας. Ας μην αναρωτιόμαστε πώς παρ' όλο που οι μηχανές της «ανάπτυξης» δουλεύουν νυχθημερόν η ψυχική μας υγεία συνεχώς φθίνει γενιά με τη γενιά. Ας μην αμφιβάλουμε πώς γίνεται τόσοι άνθρωποι να σβήνουν μακριά από τα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας έτσι αθόρυβα κι ασήμαντα κι άλλοι τόσοι να δολοφονούνται σαν αόρατοι στα σύνορα των εθνών-κρατών στο όνομα της (φυλετικής) καθαρότητας και της προόδου.

6. Το σύμπαν των ψηφίων και της ποσοτικοποίησης του κόσμου αποκρυσταλλώνεται εκεί που οι νέες ιεραρχίες γίνονται περισσότερο πολύπλοκες, περισσότερο σύνθετες, περισσότερο απόλυτες. Ο πολιτισμός μέσω αυτού του πολύ συγκεκριμένου τρόπου ανάλυσης είναι ο ίδιος που μολύνει το φυσικό περιβάλλον, που ερημώνει τον πλανήτη. Η αέναη οικονομική «ανάπτυξη» είναι ένας παραλογισμός. Είναι αδιανόητο σε έναν πλανήτη περιορισμένων (φυσικών) πόρων η μηχανή της ανάπτυξης να είναι αέναη στο διηνεκές του χρόνου. Η καπιταλιστική παραγωγή έχει

τα δικά της αδιέξοδα στα οποία όταν οξύνονται η λύση έρχεται με τον πόλεμο και την καταστροφή. Το γνωρίζει καλά αυτό η ανθρωπότητα, κι ας κάνει πως ξεχνάει. Οι (δομικές) αντιφάσεις του κόσμου του κεφαλαίου παίρνουν ιστορική παράταση με την καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική αναδιάρθρωση. Ο πόλεμος είναι αδιάρρηκτα συνυφασμένος με την οικολογική καταστροφή και την εξόντωση των ανθρώπων. Το αφήγημα της αέναης «ανάπτυξης» βρίσκει έδαφος στην καταστροφή για την εκ νέου παραγωγή. Για την πορεία της οικονομικής «μεγέθυνσης/ανάπτυξης» η λεηλασία της φύσης και των ανθρώπων είναι μονόδρομος. Αυτό μεταφράζεται σε υποβάθμιση της βιόσφαιρας, καθώς επίσης και σε εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της εργασίας από το κεφάλαιο. Το κυρίαρχο αστικό αφήγημα της «ανάπτυξης» είτε προσποιηθεί τη «βιώσιμη ανάπτυξη» είτε μεταμορφωθεί σε «πράσινη ανάπτυξη» στην πράξη σημαίνει ακριβώς το ίδιο! Φαίνεται πως το σύγχρονο new deal της παγκόσμιας αστικής γεμονίας θα βρει έρεισμα στο πράσινο συμβόλαιο του καπιταλισμού, με το αποτέλεσμα να είναι ιστορικά πανομοιότυπο.

7. Ο καπιταλισμός είναι σαν τη λερναία ύδρα όπου ο κάθε ανεκμετάλλετος χώρος είναι ένα πεδίο προς ιδίαν τέρψη και νέες επενδύσεις. Ο κενός χώρος (αέρας, φως, κοιτάσματα) αξιοποιείται πρώτα επικοινωνιακά προλειαινώντας το έδαφος, ώστε με την κοινωνική συναίνεση να εργαλειοποιηθεί από τις νέες τεχνολογίες. Πώς προκύπτουν όμως και πού οδηγούν οι νέες τεχνολογίες; Δεν είναι τυχαίο που η τεχνολογική πρόοδος κορυφώνεται σε στιγμές πολέμου. Η ανάπτυξη και ο πόλεμος είναι μοχλοί της ιστορίας. Η τεχνολογία, σε αντίθεση με την κυρίαρχη αυταπάτη δεν προκύπτει από τις ανάγκες μας αλλά από τη διαδικασία επέκτασης της κερδοφορίας. Εκεί που το κράτος αναγγέλλει το τέλος οι πιστοί δηλώνονται ως ένοχοι του περιβαλλοντικού αποτυπώματος. Η τεχνολογική συσσώρευση όχι απλά δεν απαντάει στο ζήτημα της κοινωνικής ευημερίας, πολύ περισσότερο δεν συνιστά τη τελική λύση της ανθρωπότητας. Η επιστράτευση της εξειδίκευσης δημιουργεί νέες μορφές στην εκμετάλλευση της εργασίας και λεηλατεί με αναβαθμισμένο τρόπο το περιβάλλον. Από τις μονοκαλλιέργειες και την πολιτική των σπόρων μέχρι τις εξορύξεις και της βιομηχανικής κλίμακας ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, απέραντες δασικές εκτάσεις ανά την υφήλιο απανθρακώνονται, θάλασσες μολύνονται και οι άνθρωποι συνηθίζουν να δυστυχούν. Περιπλέκουμε τις ζωές μας δίνοντας λύσεις που καταλήγουν σε προβλήματα. Η λειτουργία αυτή της «αυτομοιότητας» (fractal) -όπου η ίδια εικόνα εμπεριέχεται επ' άπειρον στον ίδιο της τον εαυτό περιπλέκει το κοινωνικό γίγνεσθαι και διαιωνίζει την οδύνη. Εν προκειμένω μιλάμε για τον «πράσινο» καπιταλισμό!

Καμία οικολογική ευαισθησία (ανακύκλωση), καμία πράσινη Βιτρίνα (χρηματιστήριο ρύπων, ΑΠΕ) δεν αναχαιτίζει την οικολογική καταστροφή, όσο δεν αμφισβητεί τα θεμέλια της καπιταλιστικής αναπαραγωγής, όσο παραμένει πιστή στη διαδικασία της κερδοφορίας. Η διάχυση της ενοχής στον καθένα και την καθεμία από εμάς σχετικά με την επιβάρυνση της βιόσφαιρας ως προς το οικολογικό αποτύπωμα, απλά ξεπλένει την πηγή της αμαρτίας. Όσο οι βιομηχανίες ξεβράζουν τα λύματά τους σε ποτάμια και λίμνες, εμείς ξεχωρίζουμε τα σκουπίδια μας και όσο οι κυβερνήσεις δημιουργούν φαντάσματα όπως το χρηματιστήριο ρύπων, εμείς αγκομαχούμε για λίγη οικονομία στο ρεύμα. Μονάχα το ξεπέραςμα των σχέσεων καπιταλιστικής κυριαρχίας και το χτίσιμο μιας απελευθερωμένης από τα δεσμά του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής κοινωνίας στα θεμέλια της κοινότητας, που είναι να επινοηθεί εκ νέου, μπορούν να δώσουν μια πρώτη απάντηση για την επιβίωση του πλανήτη και τη διαμονή του ανθρώπου σε αυτόν. Η προάσπιση του φυσικού κόσμου διαπερνά τη σφαίρα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Ας ξεκινήσουμε από αυτό...

8. Κι αν υποθέσουμε πως οι άνθρωποι συνηθίζουν και βολεύουν τη φτώχεια και τη μιζέρια τους ο τεχνολογικός και (μετα)βιομηχανικός πολιτισμός έχει ένα αδιέξοδο: την πρόκληση των φυσικών ορίων του πλανήτη και την ανθρώπινη ψυχική οδύνη! Μπορεί οι άνθρωποι να ξεριζώνονται από τις εστίες τους, να γίνονται μετανάστες, αλλά η κατάρρευση του κοινωνικού ιστού και των σχέσεων γύρω μας βαδίζουν παράλληλα με τον αργό θάνατο της φύσης και των ανθρώπων ως κομμάτι αυτής της φύσης. Η καπιταλιστική μηχανή στις μέρες μας, οδηγεί γραμμικά τους ανθρώπους στη μοναξιά και την απόγνωση, αποξενωμένους τον έναν από την άλλη. Καπιταλισμός σημαίνει φτώχεια, εξαθλίωση και ανελευθερία για την κοινωνική πλειοψηφία. Το ιστορικό και προσωπικό μεταίχμιο όμως για την κοινωνική εξέγερση έρχεται εκεί που ελαχιστοποιείται το ρίσκο. Εκεί που οι άνθρωποι δεν έχουν τι άλλο να χάσουν. Εκεί που η οδύνη μοιάζει ανυπέρβλητη.

9. Η εξαφάνιση της βιόσφαιρας πλησιάζει απρόβλεπτα στο παρόν όσο ο καπιταλισμός κυριεύει ολοκληρωτικά εδάφη και πληθυσμούς. Η καταστροφή της βιόσφαιρας συνυπάρχει με τη λεηλασία της πλειοψηφίας του παγκόσμιου πληθυσμού από τα αφεντικά, τα κράτη και τους μηχανισμούς της εξουσίας. Μοιάζει δυστοπικό το μέλλον για την ανθρωπότητα, αν δεν αποφασίσει να εξεγερθεί σύντομα, αν δεν

αποφασίσει να επαναστατήσει οργανωμένα. **Μοιάζει για μας διακύβευμα ζωής και θανάτου να επινοήσουμε καινούργιους λόγους συνύπαρξης και κώδικες για να επικοινωνούμε.** Έχουμε ανάγκη τρόπους για να φανταζόμαστε και τρόπους για να δρούμε. Εκτιμούμε εκ των προτέρων πως ένα πρόταγμα για απο-ανάπτυξη, είναι ένα πρόταγμα περιορισμού των αναγκών μας που βλέπει το πρόβλημα με ποσοτικούς και στατιστικούς όρους. Για εμάς το ζήτημα είναι βαθιά πολιτικό. Αντιλαμβανόμαστε τη ζωή συνολικά, έτσι που μέσα από την εξασφάλιση της επιβίωσης για όλους και όλες, διεκδικούμε την αξιοπρέπεια των ανθρώπων. Αντιλαμβανόμαστε την ανάδυση της σύγχρονης Κοινότητας σαν το μέσο για τον προσδιορισμό της ζωής στα μέτρα της συνύπαρξης των ανθρώπων και σε αρμονία με τη φύση. Η επινόηση της πολιτικής εκ νέου είναι για μας η βασική ερώτηση που θέλουμε να θέσουμε. Και κάπως έτσι θέλουμε να πιάσουμε το νήμα... Τι είναι, λοιπόν, πολιτική; Ή τι θα μπορούσε να είναι πολιτική; Ποιος είναι κατάλληλος να κάνει πολιτική; Ή ακόμα θα μπορούσαμε να πούμε πως η πολιτική είναι για όλους; Τι σχέση έχει αυτό που αποκαλούμε «ανάπτυξη» τόσο ως προς την οικονομία όσο και ως προς την ελευθερία;

Η θέση που θα υποστηρίξουμε από δω και στο εξής είναι διττή:

10. Το κράτος αποκλείει θεμελιακά και καταστατικά την κοινωνία από το πολιτικό πράττειν. Θέλουμε να επινοήσουμε τρόπους υπέρβασης του κρατικού μονοπωλίου του πολιτικού φαινομένου. Θα αναρωτηθούμε για το ζήτημα της κοινωνικοποίησης της πολιτικής με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει. Η πολιτικοποίηση της κοινωνίας είναι εκ των ουκ άνευ συνθήκη για την απαλλοτρίωση της πολιτικής και δε χωράει σε καμία μεταρρύθμιση του κράτους. Αντίθετα, **κοιτάζει προς τον ορίζοντα της αντικρατικής εξέγερσης και του αταξικού επαναστατικού μετασχηματισμού της κοινωνίας...**

11. Αναμφίβολα πολιτική πράξη είναι ο σεβασμός ανθρώπου προς άνθρωπο. Πολιτική πράξη είναι να υπερασπίσουμε τις προσωπικές και κοινωνικές σχέσεις που μας έχουν απομείνει μέσα στη γενικευμένη μοναξιά. Και όντως, οι μεγάλες αφηγήσεις βρίσκουν έρεισμα στις πιο ταπεινές ιστορίες. **Δαμάζοντας τα όρια της ελευθερίας συναντιόμαστε στις άγρυπνες ματιές της εξερεύνησης μιας ζωής πλήρους εναρμονισμένης με ό,τι συναποτελεί την ατομικότητα μας.** Η σύγκρουση της συγκεκριμένης συναισθηματικότητας που μας προξενεί φυγή και η

αλληλεπίδραση μεταξύ μας, βάζει τα θεμέλια της εκφραστικότητας στη βάση της αυτοπραγμάτωσης, έτσι λοιπόν οι ελευθερίες μας συγκροτούν το ξεπέραςμα της καθημερινότητας. Αρκεί να σεβόμαστε ο ένας την άλλη για αρχή!

12. Θέλουμε να συνεχίσουμε το νήμα μιλώντας για την πολιτική ως μια αναγκαιότητα της κοινωνικής (συν)ύπαρξης έξω από το κράτος και τους θεσμούς της εξουσίας. Θα προσπαθήσουμε να διαφωτίσουμε τη δυνατότητα να ασκούμε οργανωμένη πολιτική με όρους κοινωνικής αυτονομίας και γενικευμένης προλεταριακής αυτοδιεύθυνσης. Μπορούμε να το πούμε Κομμούνα ή Κοινοπολιτεία, Κοινότητα των Κοινοτήτων, ή ακόμα Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες ή μπορούμε να το πούμε Αναρχία και Ελευθεριακό Κομμουνισμό. Σε τελική ανάλυση λίγη σημασία έχει. Η κοινωνική επανάσταση είναι που δίνει νόημα σε αυτές τις έννοιες, η οποία εκτός της ιστορικής ανάγκης χρειάζεται και την εξεγερμένη επιθυμία. Κι έπειτα τις εξεγερμένες επιθυμίες που βίαια αναμοχλεύουν τον ιστορικό χρόνο και τον μετατρέπουν σε δίνη. Η επανάσταση δεν έχει εγγυήσεις επιτυχίας και αποτελεσματικότητας, όπως δεν έχει και έτοιμες συνταγές και πολιτικά προγράμματα. Στην πραγματικότητα η πρόκληση της ελευθερίας περνά μέσα από την πράξη. Όπως έχει ήδη γραφτεί μια μικρή πράξη ζυγίζει όσο τόνοι θεωρίας. Κι έτσι είναι... Αν υποθέσουμε όμως πως κι ο λόγος είναι πράξη κι αν εκτιμήσουμε την αξία της φαντασίας στο να διαγράφει ορίζοντες έχει νόημα μια προσπάθεια θεωρητικής απεικόνισης. Και ο ταξιδευτής έχει τους χάρτες του..

13. Μας απασχολεί η εξουσία και τι μπορεί να σημαίνει! Όχι για να θέσουμε πρόταση κυβερνητικής ή κρατικής εξουσίας, αλλά για να πάψουμε να είμαστε εξουσιαζόμενες. Μας απασχολεί τι σημαίνει κυριαρχία! Όχι γιατί θέλουμε να γίνουμε κυρίαρχοι, αλλά γιατί ακριβώς δεν θέλουμε κυρίαρχους από τη μια και κυριαρχούμενους από την άλλη. Την κρατική κυριαρχία τη βιώνουμε καθημερινά! Είναι το μαζικό φονικό κράτους και ιδιωτών στα Τέμπη με δεκάδες νεκρούς. Είναι η αφοπλιστική αδυναμία μπροστά στους βομβαρδισμούς μιας πόλης που αναμεταδίδει η τηλεόραση. Είναι ένα νομοθετικό διάταγμα που σου απαγορεύει έστω και να διαδηλώνεις. Είναι μια εισαγγελική κίνηση που σου στερεί το δικαίωμα στην άμβλωση. Είναι μια νομοθετική άδεια που πάνω στο απανθρακωμένο δάσος χτίζει βιομηχανικής κλίμακας ανεμογεννήτριες. Είναι το κατώτατο όριο μισθού σου που ορίζει τις ανάγκες και τη φτώχεια σου. Είναι η

γενική παράλυση μπροστά στα τεκταινόμενα και τις εξελίξεις, που ενώ σε αφορούν με τον πιο άμεσο τρόπο, δεν έχεις κανένα τρόπο παρέμβασης πάνω σε αυτά. Κι όλα καλά να πηγαίνουνε πάλι καμιά σημασία δεν θα είχε για μας. Το ερώτημα θα παρέμενε ίδιο! Η ζωή μας εξαρτάται από τα μεράκια των αφεντικών μας, αφεντικά στη δουλειά ή/και αφεντικά στα υπουργεία. Πώς αλλιώς; Με το επιχείρημα των «ειδικών στις οικονομικές υποθέσεις» η εξουσία συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια, είναι το μπαλαντέρ των managers, εξοβελίζοντας έτσι τον ισχύοντα κοινωνικό έλεγχο της εξουσίας σε ένα ούτως ή άλλως ανελεύθερο καθεστώς. Σε αντίστροφη τροχιά από

αυτήν της συγκεντροποίησης του κεφαλαίου την εποχή της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής αναδιάρθρωσης κινείται η πολιτική των δικαιωμάτων. Τα δικαιώματα (ως όριο απέναντι στην εξουσία) εξαρθρώνονται, με αποτέλεσμα οι δυνάμεις της κρατικής κυριαρχίας να επελαύνουν στο κοινωνικό πεδίο. Παρ' όλα αυτά σε λίγο θα έχουν ανάγκη την ψήφο σου. Το μόνο που παίζεται επικοινωνιακά είναι η κοινωνική συναίνεση. Η εκλογή δυνάστη και το κοινωνικό έρεισμα της κάθε εξουσίας ενέχει και τη ζωτική της διάσταση στον χρόνο. Κι έτσι η πολιτική ως (θεσμικός) τρόπος λήψης των αποφάσεων εκφυλίζεται σε επικοινωνιακό τερτίπι, εκεί που το marketing παίζει τον πιο σημαντικό ρόλο. Για να μιλήσουμε πρακτικά οι αποκαλούμενοι «πολίτες» δεν είναι παρά υπήκοοι - καταναλωτές, αφού ούτε τρόπο συμμετοχής έχουν στα κοινά ούτε λόγο πάνω στις αποφάσεις. Η αστική δημοκρατία δεν είναι παρά μια στιγμή στην κάλπη, η αστική δημοκρατία διαρκεί ένα λεπτό. Μετά τις εκλογές τον λόγο έχουν άλλοι ξανά.

14. Για την ακρίβεια μισούμε την εξουσία, τα σύμβολα και τα πρόσωπά της. Μισούμε όποιον μας δίνει εντολές και μας καθυποτάσσει στις φιλοδοξίες του. Μισούμε τον μπάτσο της γειτονιάς. Μισούμε τους εχθρούς της ελευθερίας, τους φασίστες και τα σώματα ασφαλείας. Μισούμε τους ταξικούς εκβιασμούς της επιβίωσης. Μισούμε την εξουσία γιατί είναι αντίθετη στην ελευθερία. Βασικά μισούμε την εξουσία γιατί είναι αντίθετη στη ζωή. Και όντως, εξουσία είναι πολλά πράγματα. Ακόμη κι ένα βλέμμα θα μπορούσε να είναι κακοποιητικό. Εδώ όμως μιλάμε για τους οργανωμένους θεσμούς της εξουσίας, που αποκρυσταλλώνονται στο κράτος! Θα το πούμε εξ αρχής: κράτος και ελευθερία δεν πάνε μαζί! Ας το δούμε όμως... Κοινωνία χωρίς εξουσία δεν μπορεί να υπάρχει, αφού εξουσία στην τελική ανάλυση είναι να παίρνεις μια απόφαση. Και δεδομένου πως συνυπάρχουμε σε κοινωνίες -δηλαδή ζούμε ανάμεσα σε άλλους, δεδομένου πως κοινωνία συνεπάγεται μια σειρά κοινών υποθέσεων που πρέπει να διαχειριστούμε από κοινού, αυτό που λέμε είναι πως στις κρατικά οργανωμένες κοινωνίες είμαστε καθ' όλα αποκλεισμένοι/ες από τη διαχείριση των κοινών υποθέσεων που μας αφορούν ζωτικά. Το ίχνος της παρουσίας μας στην πολιτική ζωή επιτελεί αποκλειστικά και μόνο νομιμοποιητικό ρόλο. Με λίγα λόγια έχουμε αποξενωθεί από τις υπάρξεις μας γιατί το κράτος και όσοι το υπηρετούν αποφασίζουν για εμάς αντί για εμάς. Το κράτος είναι σχέση, είναι συσχετισμός δυνάμεων και ταξικών αντιθέσεων. Όπως και να 'χει όμως κράτος σημαίνει πρόνομο για λίγους και αποκλεισμό για τους πολλούς. Αστικό κράτος είναι ο μηχανισμός που μετατρέπει την πολιτική από συλλογική ανάγκη σε χρυσοπληρωμένο χόμπι, σε think tanks, αποθήκες ψήφων και marketing. Μία εκλογική ψήφος κάθε τόσο αρκεί για να απεμπολήσεις την ευθύνη της ελεύθερης, συλλογικής και άρα δεσμευτικής απόφασης, εκκωρώντας τη μοίρα σου στον επόμενο πρωθυπουργό ή πρόεδρο. Η ευθύνη μπορεί να εκχωρείται, η ενοχή όμως όχι! Η αστική τάξη και τα κράτη της δεν επιβάλλονται αποκλειστικά και μόνο με τη βία. Συνήθως οι κυρίαρχοι γίνονται αποδεκτοί από την κυρίαρχη σιωπή και συμμετοχή σε αυτό το πλέγμα κυριαρχίας. Η εκούσια εμπλοκή στη γενικευμένη πειθαρχία είναι η πρώτη πράξη κοινωνικής αυτοχειρίας. Αυτό που λέμε εθελοδοουλία! Με απλά λόγια βρίσκουν χώρο και τα κάνουν! Αρνούμαστε με τη σειρά μας να ζήσουμε σε έναν κόσμο όπου ο καθένας είναι αφεντικό κάποιου άλλου (ή θέλει να γίνει) μέσα σε ένα απέραντο πλέγμα ιεραρχίας και που κανείς δεν είναι σε θέση να αποφασίσει για τη ζωή του με κανένα αποτελεσματικό τρόπο. **Αγωνιζόμαστε να καταργήσουμε την κρατική εξουσία και αυτό γίνεται μονάχα αν την κατακερματίσουμε σε τόσα κομμάτια όσα και οι άνθρωποι...**

15. Δεν τρέφουμε αυταπάτες, ο περισσότερος κόσμος θαυμάζει τους εξουσιαστές του, με τρόπο που αυθόρμητα μας προκαλεί να τον συνδέσουμε με την επιθυμία του να εξουσιάζει. Ζούμε σε μια πόλη που ο μόνος τρόπος να ακουστείς είναι να φωνάξεις πιο δυνατά από τη διπλανή σου αλλά αρνούμαστε να επικαλεστούμε θεωρίες περί κακής φύσης του ανθρώπου και άλλες τέτοιες σαχλαμάρες για να το δικαιολογήσουμε. Οι εξουσιαστικές δομές της κοινωνίας παρέα με τα αποτελέσματα γενεών, της μια μετά την άλλη, στις οποίες ο άνθρωπος κλείνεται όλο και περισσότερο στην ιδιωτική του στέγη έχουν δημιουργήσει τον κλειστοφοβικό νοητικά σύγχρονο άνθρωπο που ισορροπεί ανάμεσα στον ρόλο του εξουσιαστή και του εξουσιαζόμενου. Στο πεδίο, λοιπόν, των συμβολισμών εξουσίας και των υλικών τους αποκρίσεων δεν ξεφεύγουν από τη φαρέτρα και τα αποτελέσματα αυτής ακριβώς της ισορροπίας. Δεν θεωρούμε ότι η κρατική εξουσία είναι αυτογενής αλλά ότι υπάρχει μια αλληλοτροφοδότηση μεταξύ της κρατικής και των υπολοίπων μορφών εξουσίας αντιληπτών ή μη στην καθημερινότητα. Οι εξουσιαστικές σχέσεις διαχέονται από τους διάφορους θεσμούς στον πυρήνα της ανθρώπινης σκέψης και αντίδρασης και με τη σειρά τους δημιουργούν μια πραγματικότητα άγχους και καταπίεσης στα ίδια τα άτομα. Νιώθουμε τον φόβο της κρίσης στις καθημερινές μας αλληλεπιδράσεις και δημιουργούμε ψεύτικες ταυτότητες για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε στη δουλειά, στην οικογένεια και στους ευρύτερους κοινωνικούς μας κύκλους, δυσχεραίνοντας σημαντικά τη σύνδεσή μας με τον υπόλοιπο κόσμο. Έτσι, αυτό που πραγματικά θα θέλαμε να είμαστε περιορίζεται στην καλύτερη σε έναν μικρό κύκλο ατομικότητων και στη χειρότερη σφραγίζεται κάπου στα έγκατα του υποσυνειδήτου μας. Όντας μέρος αυτής της πόλης βλέπουμε τα φίλα μας καθημερινά που δεν χωράνε στα πλαίσια της ετεροκανονικότητας να ψάχνουν τρόπο να αναπνεύσουν και να προβάλουν τη μοναδικότητά τους. Βλέπουμε τις φίλες μας να αγκομαχούν απέναντι σε μια πραγματικότητα που τις θέλει υποτελείς και εξαρτημένες από μια ανδρική φιγούρα, ή αλλιώς μονάδες αναπαραγωγής των νέων κανακάρηδων. Να αντιμετωπίζουν υποτιμητικά και ειρωνικά βλέμματα από «παντογνώστες» άνδρες όποτε επιχειρούν να μοιραστούν κάποιο βίωμα ή όποτε «τολμούν» να γνωρίζουν κάτι καλύτερα από τον εκάστοτε ανασφαλή. Η ευαισθητότητα κατακρίνεται και λοιδορείται ως παρέκκλιση της αρρενωπότητας, γεννιόμαστε με έναν κωδικοποιημένο κανόνα να μην δίνουμε χώρο στα συναισθήματά μας, να είμαστε πεισματικά σκληροί γιατί αλλιώς ήμαστε αδύναμοι και εύθραυστοι. Καταλαβαίνουμε πως σε ό,τι διαφορετικό πάει να εκφραστεί η πατριαρχία έρχεται και το τεμαχίζει. Και εδώ βρίσκουμε το σημείο καμπής αν θέλετε, το πώς η εξουσία μέσα μας караδοκεί για να μας επαναφέρει στην αιματοβαμμένη κανονικότητά τους.

Για μας τα φύλα δεν συνδέονται με χαρακτηριστικά ,ούτε με «πρέπει» αλλά αποκρυσταλλώνονται και επανοηματοδοτούνται καθημερινά από εμάς τα ίδια. Με το να δίνουμε χώρο σε κάθε θηλυκότητα να υπάρξει αυτόβουλα χωρίς εγχειρίδιο βοήθειας από διάφορους καλοθελητές με ό,τι ιδιότητα και αν έχουν αυτοί. Θέλουμε να μη ντρεπόμαστε για τα σώματά μας, να ξεκλειδώσουμε τον τρόπο που θέλουμε να μιλάμε, να χορεύουμε, να υπάρχουμε. Μόνο έτσι νιώθουμε ότι μπορούμε να αναγνωρίσουμε και να καλλιεργήσουμε τα εαυτά μας, σπάζοντας έμπρακτα τους επίπλαστους διαχωρισμούς και ερχόμενοι ο ένας πιο κοντά στην άλλη.

16. Είναι μέσα από τις παραπάνω σκέψεις που ψηλαφίζουμε στα τυφλά τις απεριόριστες προοπτικές που κρύβει η ζωή σε μια κοινότητα αυτοδιάθεσης. Ένα μέρος που τα άτομα θα ακούγονται και τα βιώματά τους θα περιπλέκονται όχι ως μια εγωκεντρική ανάγκη για δυστυχία, αλλά αντίθετα ως το μόνο όπλο που έχουμε απέναντι στην περιπλοκότητα της ύπαρξης. Θέλουμε χώρους χωρίς νόμους και κανόνες όχι για να κάνουμε ό,τι θέλουμε, αλλά για να μάθουμε να σεβόμαστε τα όρια των άλλων και να θέτουμε τα δικά μας. Οι ρόλοι των φύλων αποτελούν για μας την καθημερινότερη όλων των υπενθυμίσεων, ότι βασικά οι ανθρωπίνες κοινωνίες ανέκαθεν βασίζονταν σε παραμύθια που λέμε μεταξύ μας και όχι σε απτούς φυσικούς νόμους και αυτή η παραδοχή είναι που ξεκλειδώνει την φαντασία μας και μας ωθεί στο να γκρεμίσουμε τα κακώς κείμενα που καθόλου φυσικά δεν έχουν προκύψει στον ανθρώπινο πολιτισμό.

17. Βλέπουμε την άρνηση του υπάρχοντος ως την πρώτη πράξη για τη δημιουργία μιας νέας απελευθέρως κοινωνίας. Οι όροι της καταστροφής εγγράφονται στον ορίζοντα της δημιουργίας. Η μεταρρύθμιση είναι ουτοπία! Παρ' όλα αυτά δεν τρέφουμε αυταπάτες για το ποια είναι η κοινωνική πραγματικότητα, για το επίπεδο πολιτικοποίησης του κόσμου, για τη γενικευμένη κατάρρευση των κοινωνικών σχέσεων, για την

πατριαρχική βία, την ομοφοβία/τρανσφοβία και τις γυναικοκτονίες, για τον διάχυτο ρατσισμό σε τόσα πεδία, για τη μη αποδοχή κτλ. Δεν βλέπουμε όμως και άλλο δρόμο! Τουλάχιστον αν υποθέσουμε πως σε τούτο τον αιώνα θέλουμε να αποφύγουμε μια ακόμα πιο γενικευμένη φτώχεια και εξαθλίωση, ακόμα πιο ολοκληρωτικούς και καταστροφικούς πολέμους, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φασιστικά κινήματα και οπωσδήποτε μια ανεπίστρεπτη λεηλασία της φύσης και εξόντωση της βιόσφαιρας του πλανήτη, οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι κάτι πρέπει να αλλάξει στους τρόπους μας. Εμείς βλέπουμε την είσοδο των πλατιών μαζών στο προσκήνιο της ιστορίας σήμερα ως τη μοναδική εγγύηση για κάποιο ενδεχόμενο υπαρκτής απελευθέρωσης των καταπιεσμένων στο μέλλον. Αυτό δε θα γίνει χωρίς ιδεολογία! Ας μην δαιμονοποιούμε τις πολιτικές ιδεολογίες και ας μην εγκλωβιζόμαστε σε αυτές. Το ζήτημα είναι να επινοήσουμε μία νέα πολιτική ταυτότητα. Ξεκινώντας από την προσωπική του πολιτικοποίηση ο κάθε άνθρωπος και καταλήγοντας στην εξέγερση και τη διεκδίκηση του αναγκαίου εκείνου χώρου ώστε να αποφασίζει συλλογικά για τις υποθέσεις που είναι κοινές, μονάχα έτσι μπορούμε - κατά τη γνώμη μας - να μιλάμε για δημόσια σφαίρα. **Και το διακύβευμα είναι η αναβίωση της δημόσιας σφαίρας!** Η ιστορική συγκυρία μας προτρέπει να δώσουμε άλλο νόημα στη λέξη πολιτική. Μας καλεί να την αποσυνδέσουμε από τους επαγγελματίες πολιτικούς και τους αργόσχολους ακολούθους τους. Η πολιτική πρέπει να πάψει να είναι πολυτέλεια και να γίνει κτήμα όλων! Η κοινωνική ισότητα δεν έχει καμία αξία χωρίς την πολιτική ελευθερία! Και αντίστροφα. Η πρόκληση της ελευθερίας είναι αυτό που μένει άμα αφαιρέσεις τον καπιταλισμό και το κράτος. Η πρόκληση της ελευθερίας εκκρεμεί για αυτούς που θα αποφασίσουν να απελευθερωθούν, δηλαδή την κοινωνία και την πλειοψηφία στους κόλπους της, το προλεταριάτο. Ενδεχομένως να μη συμβεί ποτέ! Αλλά ο χάρτης δε σου λέει που να πας, αλλά πώς να πας... Οι πιο σπουδαίες διεργασίες είναι κοινωνικές, και όχι πολιτικές! Η πολιτική πρέπει να επιστρέψει στα χέρια της κοινωνίας. Οι απλοί άνθρωποι οφείλουν να χτίσουν ταξική συνείδηση, να ολιτικοποιήσουν την οδύνη τους, να μοιραστούν το αδιέξοδό τους για να δράσουν από κοινού. **Μπροστά στην οικολογική κρίση η κοινωνική δημιουργία είναι αναγκαία περισσότερο από ποτέ άλλοτε στην ιστορία της ανθρωπότητας.**

18. Διανύουμε την εποχή που οι φιλελεύθεροι δημοσιολόγοι νοσταλγούν τη φιλελεύθερη δημοκρατία, και όσο οι ίδιοι χάσκουν σαν χαζοί τις εξελίξεις, οι νοσταλγοί της χούντας κοιτάζουν με ανυπομονησία

για τη συνέχεια της εδραίωσης του καθεστώτος εξαίρεσης. Φυσικά και η αστική και κοινοβουλευτική δημοκρατία δεν είναι φαινόμενο χωρίς ιστορία, μολταυτά τα πιο αυτονόητα δικαιώματα υποχωρούν και οι ελευθερίες γκρεμίζονται εν μία νυκτί με ένα νομοθετικό διάταγμα (πχ. απαγόρευση διαδηλώσεων). Δεν έχουμε καμία διάθεση να εγκλωβιστούμε στα διλήμματα ιδιωτικών και κρατικών καπιταλισμών. Θεωρούμε πως ο φασισμός και ο ναζισμός είναι μόνο μια βάρβαρη διαχείριση της καπιταλιστικής (ανα)παραγωγής. **Εμείς μιλάμε για τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό και την αντιεξουσιαστική προοπτική του**, σαν κάτι ζωντανό που εξαρτάται από την κίνηση της ιστορίας και την αυτενέργεια, την πρωτοβουλία και την (αυτο)οργάνωση των μαζών. Η φαντασία και ο αυθορμητισμός πρέπει να ενοποιηθούν με την πράξη στο παιχνίδι της συλλογικής ανοικοδόμησης της κοινωνίας. Σε αυτό το πλαίσιο, λοιπόν, το έδαφος επιτελεί λειτουργικό ρόλο στην υλοποίηση και λειτουργία της κοινότητας. Είναι ανυπέρβλητη η φυσική επικοινωνία! Είναι οι κοινωνικές υποδομές σε κάθε κτίριο, γειτονιά, δημόσιο χώρο και συνοικία που θα πυροδοτήσουν τους ανάλογους (αυτεξούσιους) θεσμούς σε τοπικό επίπεδο. Αυτό που φαίνεται ασήμαντο δεν είναι, μάλιστα είναι το πιο δύσκολο. **Από τους πιο απλούς κοινωνικούς δεσμούς στη γειτονιά είμαστε ικανοί να οδηγηθούμε στην Αυτόνομη Κοινότητα των ανθρώπων που προσδιορίζουν συλλογικά και με αρχές αλληλοβοήθειας τις ανάγκες τους.** Αρκεί να αρχίσουμε να εργαζόμαστε σοβαρά σε αυτή την κατεύθυνση από τώρα...

19. Κλείνοντας θέλουμε να υπογραμμίσουμε πως η αναβίωση της σύγχρονης κοινότητας δεν είναι αυτοσκοπός. Οι μάζες κινδυνεύουν να εκφυλιστούν σε παρορμητικό όχλο, αν η αυτοοργάνωση δεν συνοδεύει από θεμελιακές αξίες όπως αυτές της αποδοχής της ετερότητας, του αντιεξισμού και του αντιρατσισμού. Η αναβίωση της κοινότητας είναι όμως το μέσο και το εργαλείο ώστε οι άνθρωποι να μάθουν να ζουν, να συνεργάζονται, να συνυπάρχουν και να φαντάζονται αυτόνομα. Η επιστροφή του ανθρώπου στους ρυθμούς της φύσης μπορεί να είναι λόγος ο άνθρωπος να επινοήσει, εν τέλει, την ταυτότητά του εκ νέου. Σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον ο άνθρωπος μπορεί να χτίσει εκείνη την κοινωνία που θα τον απαλλάξει από τα δεσμά της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης του παρόντος. **Η επανασύνδεση με τη φύση και τον πλουραλισμό της, η νατουραλιστική προοπτική της χειραφέτησης μπορεί να συνενώσει την προσωπική εξέγερση με την κοινωνική επανάσταση οικοδομώντας τον κοινό τόπο ανάμεσα στην ισότητα και**

την ελευθερία. Η ανάδυση μια σύγχρονης, μαχητικής και πολύμορφης οικολογίας είναι ο μόνος τρόπος για να απαλλαγούμε από την τοξική μας παρουσία τόσο απέναντι ο ένας στην άλλη όσο και ως προς το ανθρώπινο τοξικό αποτύπωμά μας στον πλανήτη. Η εναρμόνιση του ανθρώπου με τη φύση είναι επαναστατική απο μνη της. Κι αυτό γιατί ο καπιταλισμός είναι (δομικά) ασύμβατος με την προοπτική της οικολογικής αποκατάστασης. Η καπιταλιστική «ανάπτυξη» κάθε μορφής είναι ένας αέναος παραλογισμός που μετράει αντίστροφα στη γενική καταστροφή. Η μεταρρύθμιση της οικονομίας για τη βελτίωση της πράσινης απόδοσης μοιάζει με ουτοπία. Συνήθως είναι ένα καλά μεθοδευμένο ψέμα. Μονάχα η καταστροφή του υπάρχοντος για τη δημιουργία μιας απελεύθερης κοινωνίας μπορεί να αφήσει ένα ενδεχόμενο αρμονικής συνύπαρξης ανθρώπου προς άνθρωπο μέσα στη φύση. **Σε κάθε περίπτωση η αναρχία είναι ο προορισμός...**

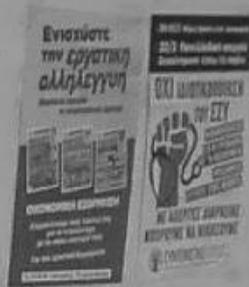
20. Ο άνθρωπος πολιτισμός αναγνωρίζοντας τη ματαιότητα της ύπαρξης, επέλεξε να περάσει μέσα από αυτό το πανύψηλο τείχος του παραλόγου σπρώχνοντας όλο και περισσότερο προς τα μπροστά, αντί να σταθεί και να το αγναντέψει. Η εξέλιξη όμως δεν είναι αιτιοκρατική και ήρθε η ώρα επιτέλους να επανεξετάσουμε τις ανάγκες μας. Εμείς πιστεύουμε ότι η ευτυχία της ύπαρξης κρύβεται στην αυτονομία και την ελεύθερη βούληση. Ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος με μια φύση διττή όπου για να νιώσει κάτι πρέπει πρώτα να βιώσει το αντίθετο και παραδόξως αυτή η διαδικασία είναι ευτυχία. Έτσι, η ευτυχία δεν κρύβεται μόνο στα θετικά συναισθήματα αλλά και στα ακριβώς αντίθετά τους. Το σημαντικότερο είναι να τα βιώνουμε πραγματικά. Γι' αυτό και προτάσσουμε την εικόνα μιας κοινότητας όπου θα μπορούμε να αποφασίζουμε για όσα μας αφορούν και να φροντίζουμε τα ίδια για τις ανάγκες τις δικές μας και των γύρω μας. Μια κοινότητα όπου πρώτο λόγο δεν θα έχει η μανία να κάνουμε τη ζωή μας πιο εύκολη μέσω της αυτοματοποίησης, αλλά η χαρά της πραγματοποίησης μιας δύσκολης διαδικασίας, κομβικής ωστόσο για την επιβίωσή μας. Εκεί όπου ο ελεύθερος χρόνος και η εργασία θα ταυτίζονται με την ίδια τη ζωή και που η δεύτερη απελευθερωμένη από τον μισθωτό της εξαναγκασμό, θα γίνεται δημιουργία και παιχνίδι. Και όχι δεν μιλάμε για μια ιδανική κατάσταση περίλουστη με αστερόσκηνη και γκλίτερ (ντάξει γκλίτερ θα υπάρχει μπόλικο), αλλά για μια πραγματικότητα που η ενόκλησή σου ή η εναντίωσή σου σε οτιδήποτε, θα έχει άμεσο αντίκτυπο στην γενική λειτουργία της ζωής. Δεν θέλουμε τέλειους χώρους γεμάτους κανόνες και κώδικες συμπεριφοράς, αλλά κοινότητες που θα αναδιαμορφώνονται συνεχώς από τις απόψεις και τις δράσεις των ατόμων

που όντως τις αποτελούν, μακριά από γενικευμένους νόμους που ουδεμία σημασία δεν δίνουν στην πολύ προσωπική ιστορία της καθεμίας από μας. Προφανώς όλα αυτά που περιγράφουμε παραπάνω έρχονται πακέτο και με γερές δόσεις οδύνης, κούρασης και γενικότερων κινδύνων που έχουν θεωρητικά εξαλειφθεί σε μια πόλη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα ζήσουμε για πάντα, για κάθε απάντηση που δίνει ο ανθρώπινος πολιτισμός η φύση γεννά μια ακόμα πιο δύσκολη ερώτηση, η αποφυγή του θανάτου μας ναρκώνει και μας ουδετεροποιεί, ήρθε η ώρα να αντιμετωπίσουμε τους φόβους του μικρού homo sapiens που κρύβουμε μέσα μας.

Υ.Γ. Τελικά η Ιστορία ακολουθεί τη δική της τροχιά. Σίγουρα καμιά πολιτική συμβολή και κανένας καταστατικός χάρτης δεν μπορεί να περιγράψει ούτε κατά διάνοια το μέλλον των ανθρώπινων κοινωνιών. Με βεβαιότητα όμως ας ομολογήσουμε πως οι κοινωνίες μπορούν να επιλέξουν είτε πολιτικές δυστοπίες είτε να πάρουν το δρόμο για την απελευθέρωση. Υποθέτουμε πως είναι στο χέρι τους να πάρουν το δύσκολο δρόμο της ελευθερίας. Και ο δρόμος αυτός περνά μέσα απ' το σταυροδρόμι των συνεχών εξεγέρσεων. Είναι η κοινωνική επανάσταση που στροβιλίζει τον χρόνο και τον μεταμορφώνει σε δίνη. Είναι εκείνη η χαοτική στιγμή που απελευθερώνονται μαζί με τους ανθρώπους όλες εκείνες οι ιστορικές δυνατότητες που έχουν συσσωρευτεί με τόσο χρόνο και κόπο. Η κοινωνική επανάσταση είναι αναμφίβολα ένα παράθυρο με θέα την ουτοπία. Η εξέγερση δεν φέρει εγγυήσεις επιτυχίας, είναι ένα άλμα προς το άγνωστο. Δεν χωρά σε πολιτικά και μεταβατικά προγράμματα και δεν προβλέπεται από νομοθέτες και οραματιστές. Παρ' όλα αυτά είμαστε περιπλανώμενοι και εραστές της ελευθερίας. Κι έτσι έχουμε ανάγκη τους χάρτες μας. Είτε η Ιστορία γράφεται από την αναγκαιότητα των δομών είτε από τη συνειδητή πάλη των μαζών, ή ακόμη κι από τα δύο ταυτόχρονα, δεν θα πάψουμε ποτέ να φανταζόμαστε το μέλλον στους ορίζοντες της ευτυχίας που έχουμε ανάγκη. Είναι γνωστό πως ο δρόμος ανοίγει προχωρώντας. Μόνο στη συνειδητή δράση των καταπιεσμένων για ελευθερία χωρά μια υπόσχεση για το μέλλον. Μία πρόκληση απέναντι στην ομορφιά. Και ο δρόμος ανοίγει πάντα προχωρώντας. Πάνω απ' όλα για να αναστήσουμε τον θαυμασμό μας ο ένας για την άλλη...

ΜΑΣ ΑΠΟΚΑΛΕΙΤΕ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΥΣ
Κ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ, ΜΑ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΕΙΧΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΝΑ ΠΕΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΜΙΕΣ ΤΟΥΣ ~NAVIS INSANA

Το δάκρυ κύλησε, η μπόρα ξεκίνησε

NAVIS INSANA